

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De diuersis percontationibus, de profunda humilitate, resignatione,
nostrijsorum abnegatione, & excussu in Deum. Sermo II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Purgatorium
quomodo
hic ferant
2. Cor. 4.

2. Cor. 4.

Paradigma.

pendio prodest, ac præmium immensum conciliat. Quamuis enim multorum se criminatores arbitrentur, sed apud DEVM inter electos Martyres numerantur: cum nulli dubium esse queat, eiusmodi perpetuam vexationem longè esse toleratu molestiorem, quam tantis ictibus unum collo exceptum. Denique ipsam vexationem magnæ esse dilectionis Dominici argumentum ac præfagium, tam scripturarum testimonijs, quàm ipsa veritate probatur: quippe quam & copiosa gratia, & multorum secretorum reuelatio sit subsequutura. Debent igitur homines ante memorati non solum patienter, sed & libenter eam perpeti, certi, breui hanc acerbitatem & leue ac momentaneum tribulationis huius supra modum in sublimitate atque gloria pondus in ipsis operari. Cuius hic breue exemplum subiicimus. Virgo quædam dicata, vna ex supradictis tentationibus vexabatur, quæ post obitum suum cuidam apprensens, eam se Purgatorij loco sustinuisse, ac deinde sine medio ab omnipotente DEO in celestia regna susceptam asseruit. Quod & nobis præstet CHRISTVS IESVS, in secula benedictus, Amen.

De diuersis percontationibus, de profunda humilitate, resignatione, nostris ipsorum abnegatione, & excessu in Deum.

SERMO II.

Miserunt Iudæi ab Hierosolymis Sacerdotes & Leuitas ad Ioannem, vt interrogarent eum, quid diceret de Iesu, quem dicebant Christum filium Ioseph.

rogarent eum: Tu quis es? Et confessus est, & non negavit. Et confessus est, Quia non sum, &c. Ioan. i.

Audistis dilectissimi, vt Pharisæi quosdam ad Ioannem miserint percontatum, Tu quis es? Et vt ille confessus sit, & non negarit: sit, inquam, confessus, Quia non sum, &c. Id genus Pharisæos hodieque complures inuenias licet, qui superuacaneis duntaxat quæstionibus vacent. Videas alios de rebus mundanis sciscitari, quid illi atque illi agant: qui in vrbibus, in regionibus, apud Reges & Principes ac Dominos, aliosque tum seculares, tum Ecclesiasticos, rumores circumferantur: vti se habeant illi & illi: & bene est eiusmodi, dum rumoribus pascuntur. Proh pudor, hisce deditos esse vitæ Monasticæ professores, quos ira affectos esse oportebat; vt plurimum erubescerent vel scire vel referre rumores fuitiles ac Mundanos. Quid enim ad eos attinent ea, quæ Mundi sunt? Alij ex quadam curiositate percontantur, multa scilicet nosse cupientes, & sublimia quædam intellectu assequi, non ob aliud, nisi vt ipsi quoque de rebus sublimibus fari nõrint. Nec ij vnquam ad altiora proficiunt, nec profectus illorum spes vlla superest, quamdiu tales permanent. Alij eo animo quærunt, vt alterius mentem explorent, & quid in ea agatur, compertum habeant. Hi perinde vt Pharisæi, blanda adulatione quempiam accedentes, Magister, inquit, scimus quia verax es. Et si suos in eo mores deprehendant, iam salua sunt omnia: sin minus, nihil est quicquid ille agat. Itaque ad alios

Quæstiones seu rumores qui quales.

Math. 27.

M se con-

OTW
45

Quæstiones
quorum quæ
laudanda.

se conferentes, ab his similiter perquirunt nec est vllus quærendi finis, vt habeant morum suorum tueantur improbitatem: ab his abduci se sinunt, quicquid cum illis gas. Aliorum percontationes laude dignæ qui corde & affectu gratissimam bonam DEI voluntatem ardentè sitiunt. Qui manducant, siue bibant, siue dormiant, siue scriptioni aut lectioni vacent, siue neant, siue gradiantur, siue subsistant, semper hoc ferunt desiderio: Quæ tandem ratione amantur mi DEI nostri gratissimam voluntatem licebit? Denique alij sunt, qui prorsus interrogant. Hi sunt, qui supremum perfectionis attingere apicem qui iam nullis questionibus dediti sunt. Sed vbi tales reperiamur? Nam hi nihil admirantur. Augustino & Aristotele testibus, ex admiratione quæ proficiscitur. Atqui isti (vt dictum est) nihil mirantur, sed omni admiratione facti sunt superiores, ipsa veritate perlustrati. Sed vt ad angelium reuertamur, quemadmodum præsertim antè audistis charissimi, Pharisei illi cum Hierodiani Ioannem interrogârunt, quis esset? Et quid cælestis ille Princeps, immò quid Lucifer ille & archangelus respondit? Non sicut inquit, *Confessus enim est*, ait Euangelista, *Et negauit, quia non sum.* Hoc verbum, NON SUM nemo est qui proferre velit, atque eo omnino tendunt studia, vt illud fugiant abnegent. Quotusquisque enim est, qui non aliquid in spiritu sit, siue in natura? At reuerà si quæ vel eò pertingere posset, vt cum Diuo Ioanne

Ioan. i.

Neminem
non esse quid
velle.

hoc ipsum verbum ex animo pronunciaret, is
 haud dubiè compendiosissimum, quod possit
 obtineri in hac vita, iter reperisset. Atque hinc
 neminem vel ætas, vel infirmitas, vel inopia,
 vel abundantia excusat. Quis verò possit dicen-
 do consequi, quam inæstimabilis essentia in
 hoc, NON ESSE, lateat? Sed heu nemo est, qui
 istud velit iter arripere. Quicquid agas, non est
 qui non aliquo in precio haberi velit. Immò
 omnes & sumus & volumus, semperq; volui-
 mus aliquid esse. Hoc laqueo omnes penè adeo
 tenentur implicati, vt nemo sit qui seipsum de-
 ferere & abnegare velit. Inde est, quod minori
 negotio vel decem externa opera efficitur,
 quam vel semel perfectè nos exeamus aut ab-
 negemus. Hic omnium bellorum totiusq; la-
 boris nostri scopus est. Huius gratia seculares
 quique plurimas sibi opes accumulunt, cognat-
 os & amicos comparant, corpus & animam
 mille periculis exponunt: nempe, vt sint ali-
 quid: immò vt magni sint, vt diuitijs honoribus,
 ac potentia præcellant. Quantum verò Re-
 ligiosi & Ecclesiastici etiam huius causa agant,
 omittant, ac perpetuantur, seipsum quisque ex-
 ploret. Heu Monasteria omnia & inclusoria
 hoc execrabili malo abundant, vt singuli & ef-
 fecupiant aliquid, & apparere. Ipse Lucifer in
 celo quadam superbia inflatus, esse voluit ali-
 quid: at eo ipso in extremam abyssum, in ipsi-
 NIHL fundum, adeoque in vilis quiddam,
 quam sit nihilum, corruit ac detrusus est. Hoc
 quoque primos parentes nostros Adam & E-
 uam, extra amœnissimam profligauit paradi-
 sum, & omnes nos, quotquot ex illis progeniti
 sumus

Non esse, cui
 esse praestet.

Qua omnes
 vt sint aliquid
 studeant.

Omnes, etiã
 Religiosos,
 aliquid esse
 conari.

Isa. 14.

Gen. 3.

M 2

OTW
 45

sumus, in varias calamitates, labores atque
 dores adduxit. Hæc omnis miseræ & luctu-
 piffima causa est. Inde est, quod absque Deo
 absque gratia, absque dilectione, cunctis
 virtutibus nudi ac vacui sumus, quod ni-
 neque foris neque intus pace fruimur, quod
 plura sæpe nobis & in Deo & in hominibus
 displicent. Hæc, inquam, mala omnia ex ea
 la radice pullulant, quod scilicet aliquid
 contendimus omnes. Contrà verò nihil
 velle, in quolibet viuendi instituto, in
 quibuscunque & cum Mortalibus omnibus
 ram, integram, stabilem ac perpetuam con-
 liat, fouet, & retinet pacem: nec quicquam
 felicius, securius & præclarius in hac vita
 test obtingere. Sed heu quam id aduersamur
 omnes, diuites & pauperes, iuuenes & virgines
 senes cum iunioribus? Legimus in Euangelio
 secundum Lucam, Phariseum quendam
 minem optimum, Christum vt secum edoc-
 inuitasse. Erat proculdubio opus illud opti-
 mum, Christum & eius Discipulos refecti-
 quanquam etiam alij illic aderant. Nec deest
 Phariseo ista pia intentio. Quid igitur? Illud
 nimirum præclarissimum, NON SUM, inquit
 deerat illi. Et hoc vnde probamus? Attendit
 Edentibus illis, superuenit mulier peccatrix
 ad Saluatoris collapsa vestigia, intus ex intimo
 cordis fundo profitebatur, NON SUM. Quam
 obrem non solum vltra cælos omnes, sed etiam
 supra multos angelorum ordines, vt equidem
 existimo, est exaltata. Nam humi ad pedes Iesu
 s v prostrata, ex intimo (vt dixi) cordis sui fun-
 do loquebatur, Non sum. Inde verò, ex illa
 scilicet

Quanta nil
 essendi vili-
 tas.

Luc. 7.

Maria Mag-
 da ena quo
 pacto Christo
 fuerit recon-
 ciliata.

scilicet fundo, perpetuum quoddam ac indeficiens, Ego sum, exoriebatur. Adeoq; Dominus Iesus præstitit illi quicquid voluit. Sedebat illic hospes iste Phariseus, qui grande hoc opus agebat, cunctis illis escam ac potum præbens, & rem hanc suo in animo indigne tulit, dixitq; intra se, cur Dominus tantam illi peccatrici feminae exhiberet familiaritatem. At prohodolor dominabatur in eo detestabile illud, Ego sum: non autem, Non sum. Vnde fiebat, vt se dignum crederet, ad quem sese Dominus conuerteret, cuius dicta auscultaret, quicum loqueretur, & non cum illa peccatrice muliere. Ecquid putatis dilectissimi, quanti etiamnum id genus Pharisei tam in clero, quam in populo reperiantur. Hoc hominum genere totus vbiq; Mundus abundat, & superabundat. Sub atro & candido, sub rubicundo, cinericio ac caeruleo habitu plurimos inuenias licet, qui vel propter diuitias suas, vel ob potentiam suam, vel ob sapientiam & eruditionem suam, vel ob ingenij & intellectus perspicacitatem, vel propter eleemosynas, vel propter habitum suum (ob quæ sibi sanctiores videntur) aliaque similia æquum esse putent, vt ad ipsos quique sese non absque opinione conuertât cum ipsis verba misceant, ipsorum sermones auscultent, & eorum gratia quippiam agant: atque hoc pacto intra se loquuntur: Mihine ab eis hoc præstari par est, quibus ego hæc atque illa præstiti, qui sum talis ac talis? Et reuerà multum indignè ferrent, si non pluris fierent ab omnibus, quam illi in quibus iam dicta minimè recognoscerent: de quibus ita secum loquuntur:

M 3

Eia

Latentis superbiae notatio.

OTW

45

Eia quinam sunt isti, aut vnde veniunt? & ratione vel cogitare audent, quod nobis (sibi) peris placet) etiam agere permissum est? atque ita alios aspernantur. Talis erat Phariseus ille, qui supra Publicanum inaniter sese effere suam secum iniustitiam reportavit, quod oculis suis grandis esset. Publicanus vero confiteri nouerat, Non sum, qui nihil sibi videbatur, oculis in ima depressis, ita potius ait: *Domine propitius esto mihi peccatori*, qui nihil sum: imo propter peccata mea minus quam nihil. Et hoc in Euangelio legimus, quod descendens iustificatus ab illo in domum suam. Atque haec ipsius DE I sententia est. Quilibet ergo sese attendat, nec facile contemnet alium, quisquam etiam ille sit, vel quoquo modo se habeat. Beata & felix illa peccatrix, de qua ante diximus, cum in domum Pharisei esset ingressa, tria in suo exercitio peregit. Primum quidem, sicut de DE o auerterat, ita ad eum se totam conuertit. Oculos Mundi vanitatibus deditos, nunc lacrymis rigat: Capillis suis Domini pedes tetigit, ut expiaret, quod Mundi amatoribus illi quam loque placere studuisset. Corpus suum prius luxui addictum, crebris osculis Domini lesa pedibus impressis, alijsque afflictionibus attriuit, facultatesque suas unguenti infusione obtulit. Secundò, seipsam Saluatori totam permisit ac resignauit. Tertio, vehemèntissimi plena doloris & contritionis cordis fuit. Equidem confessio charissimi, omnem non vndiquaque probatam & exercitaram resignationem, nec sine vnus precio a stimandam, nisi factis & repleta declaratur extra fallacissimam naturam, plene

Luc. 18.

Luc. 7.

Resignatio
in xpo uis
specta, qua.

mille angulis ac versutijs præditam, in quibus seipsam fouet ac retinet: quæ nisi radicitus extirpètur, haud secus aliquem eiusmodi hominem acciperem, quam tartareum spiritû, angeli specie & habitu mihi apparentem. Nam qui tales sunt, eorum dictis ita stare tutum est, uti per culmû vnum, si is pontis vicem in Rhe-no latissimo suppleret, iter facere: Tam, inquã, horum resignatio certa ac tuta est. Quo fit, ut eiuscemodi resignatio non immeritò ficta ac fucata censenda sit. Et tamen videas id genus homines quandoque venire, ac dicere: Domine mi, obsecro, de summa & excellentissima veritate ac perfectione quippiam loquaris. Hem ^{Ioan. 18.} quã mihi ista verba stomachum mouent? Sic & Pilatus Dominû olim sciscitabatur, ecquid esset veritas. Sed nihil illi respondit Dominus. Aded nõ potest, quid sit veritas, explicari. Deus ipse veritas est. Veritas, puritas, simplicitas, vni sunt & vna essentia. Iam si quandoq; verbis aut factis duriuscule tractentur isti, repèrè profligunt, erumpunt, & velut Canes oblateraliter ac remordent, nimisq; acerbè ferunt, & hæc atque illa sibi illata queruntur: sicq; luce claritè innotescit, quæ ipsorum fuerit resignatio, dum verbis simul & factis animum fundumq; suum omnib; produnt. Quæso dilectissimi, nemo seipsum fallat. Mihi quidem nihil potest officere, si me fallatis. Vos ipsi estis, quibus illuditur: nec mihi, sed vobis, incommodatis. Nihil ego ambigo, etiam in vita Monastica complures inueniri, qui in ea omnes penè vitæ suæ dies exegerint, qui ingentem quandam ac singularem præ se ferant sanctitatem, & caput in humeros

OTW

25

Resignationis
verę delinea-
tio.

Ioan. 12.
Resignati
diuina visio-
ne nostri vt
quandoque
fruamur, pe-
nitus neces-
saria.

August.

meros deponant, qui tamen ita ex hac luce fir-
migraturi, vt vera resignatio nec ad mome-
tum vnquam illis illuxerit. Intelligens quid
& dolere, & præ admiratione etiam in risu
solui possit, quod miseri homines adeo impo-
nunt sibi ipsi. Id certo certius habendum est
neminem sibi de resignatione blandiri, nec
resignatum esse, persuadere sibi debere, quan-
diu vel gutta vna sanguinis in carne, vel aliqua
medullæ portio in ossibus hæserit, quæ non
pro vera resignatione decocta atque consum-
pta. Porro quamdiu quispiam vel extremam
veræ resignationis punctum non erit assequu-
tus, tantisper etiam DE I visione frustrabitur,
nec supremam poterit vel in temporaria, vel
æterna vita beatitudinem experiri. Necessè est
enim, vt granum frumenti, modo fructum
ferre debeat, prius emoriatur. Et si moru-
erit, fructum plurimum afferet. Oportet
omnino charissimi, vt moriamur, desiciamus,
nihil efficiamus, vt iam ex sententia dicamus.
Non sum. Nec votis duntaxat, desiderijs, ac
precibus huc peruenitur: necessè est vt suble-
quantur opera, vt res tanta aliquo cõster. Quod
enim nullo constitit, nec valere aliquid potest.
Vnde si desiderijs ac precibus solis absque sum-
ptu, absque labore & dolore ea posset resigna-
tio obtineri, nullo in precio habenda foret.
Atqui id fieri non potest. Nam qui creauit te si-
ne te, vt author est D. Augustinus, non iustifica-
bit te sine te. Non est ergo vt puret quisquam,
DE VM nos miraculo quodam ad sublimiora
euecturum. Quamuis enim nullo negotio etiã
hoc frigido tempore rosas elegantissimas pos-
sit e-

fit è terra producere, non tamen id facit. Vult
namque, vt opportuno (id est, verno) tempore
per rores & pruina, crebrasque tempestates,
quæ eo spectant ac referuntur, germinent atq;
succrescant. Dolenda planè conditio, multos
etiam Monasticæ vitæ Professores, triginta,
quadraginta, & eo amplius annos, in perpetuò
tempore iugiq; querimonia viuere, & nec post tā-
ta annorum curricula, sui notitiam vel tenuè
habere. Quanto satius foret, vnum in hoc an-
num expendere, vt sibi ipsi perfecte moreren-
tur, ac à seipsis deficerent, & tandè, quibus sunt
irreiti, laqueos cõtererent? Heu heu, vbi mors
quandoque irruerit, & ipsi lōga vitæ suæ spa-
tia miserè se neglexisse ac perdidisse conspex-
erint, quam irreparabile sentient damnū quan-
do deinceps semper illis carere oportebit, quæ
lucrari potuissent? Maior ea erit calamitas, quā
in hoc tempore quisquam possit verbis expli-
care. Decebat nimirum, vnumquemlibet vitæ
cenobiticę cultorem multa cum diligentia, ac
irremisso proficiendi studio, pluraq; bona adi-
piscendi desiderio, ita viuere, vt nullavnam
dies elaberetur, quo non tantum se profecisse
cerneret, vt antecedentia vix posset conspicere.
Est id sanè miserabile quiddam, huius Mundi
dementissimos amatores vilissimis quibusque
rebus temporarijs acquirendis curam maiorē
impendere, quam DE I electos summo illi bo-
no obtinendo, quod DEVS ipse & est, & appel-
latur. Hei spiritualis quisque ac Monasticæ vitæ
studiosus, aded deberet omnis esse propriæ vo-
luntatis expers, vt nihil in eo vnquam posset
deprehendi, præter illud, Non sum. Videas

Quam sit ra-
ra sui notitia.

Religiosus
quisque qui
viuere meri-
to debeat.

Amatores
Mundi qua
in re quibus
longe præ-
stent.

velle qui suū
cuique de-
rendum.

M 5 ple-

OTW
45

Methodus
certissima
qua.

Qui se Chri-
stus resigna-
vit.

plerosque instabiles, diuersos sibi viuendi mo-
dos somnare: iam pane solo & aqua velle vi-
uere, iam verò aliò moliri iter: modò hoc, mo-
do illud proponere. Sed ego compendiosissi-
mum ac simplicissimum vobis iter demonstrabo.
Recipiat quisque sese in fundum animæ suæ, & inibi,
quid se potissimum impediatur ac dilabi-
neat, diligenter exploret: atque hunc laqueum
hunc lapidem in Rheni profunda demergeat.
Erat alioqui quocunque vult, per cuncta Mundi
climata peruagetur, nullum aut perexiguum
citra hoc lucrum reportabit. Istæ hæc nouacula
propria scilicet voluntatis, affectuum ac de-
teriorum mortificatio, carnem ab ossibus ab-
radit. Quamquam sunt permulti, qui corpus
destruunt, & vitijs extirpandis nullam nauant
operam: de quorum profectu nulla spes reli-
qua est. Agite iam charissimi, introrsus ad vos
redite, atque attentissima consideratione per-
pendite, quantum adhuc sitis dissimiles per-
tissimo Christi Iesu exemplari, cuius tam
funda fuit resignatio, ut si mortalium omnium
qui vnquam fuerint, sunt & erunt, resignatio
in vnâ confletur, non possit tamen vlla ex
parte ei comparari. Denique, quod superius
dixi, peccatricem illam soli CHRISTO se
permisisse ac resignasse, ita debet accipi, quando
nos ipsos DEI causa relinquitur, simul omnia
illi nos resignare. Ac multi numero sunt, qui se
DEO quidem permittant, verum hominibus
se relinquere nolunt, contenti à DEO affligi ac
deprimi, ab hominibus minimè. Sed oportet
bat Deo nos ipsos relinquere ac resignare, quo-
cunque modo illi visum sit. Quisquis igitur
ille

ille est
derati
modu
reip
flet n
nostr
ipso
mur e

Vt cur
ten

E
Hæ
nostr
hanc
que p
dema
bus or
super
asseg
tellat
per b
surrex
in nos
facti
surrex
mini

ille est, qui ad propria vilitatis & nihili considerationem nos adducit, debemus id amice admodum & grato animo ab eo accipere, vt sic re ipsa dicamur, quod & sumus, Non sumus Præfector nobis omnipotens DEVS, vt ita ad hanc nostri nihili pensionem pertingamus, quò hoc ipso in Diuinam immergamur ac absorbeamur essentiam. Amen.

Vt cum Christo emori, omnem in nobis sensualitatem, cupiditatem, vires naturales & sensitivas & imagines mortificare, Christo resurgere, atque in eundem transformari debeamus.

SERMO III.

EXIUI à Patre, & veni in Mundum: iterum relinquo Mundum. Ioan. 16.

Hæc sunt, dilectissimi, verba Redemptoris nostri, quibus à Patre exiisse se testatur, & in hanc totius miseriam demigrasse vallè: rursusque peractis omnibus, quæ à Patre ipsi erant demandata, cunctisque doloribus ac ærūnis, quibus omnis vita illius nimis quàm referta fuit, superatis, ac morte profligata, ad Patris remeasse gloriam. Quod idem Apostolus euidentius testatur, vbi ait: *Consepulti enim sumus cum illo per baptismum in mortem, vt quomodo CHRISTVS surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in nouitate vitæ ambulemus. Si enim complantati, facti sumus similitudini mortis eius, simul & resurrectionis erimus.* Itaque in prioribus illis Domini verbis, sincerissima verissimaque, quæ quidem

Rom. 6.

Ioan. 16.

OTW
45